

28 tygodni później

2020-05-01

28 WEEKS LATER

Czyli: szukając szaleństwa w oczach.

Parze kończą się zapasy. To ostatnia puszka, jaką mają, nie będzie więcej pomidorów, będą musieli przerzucić się na groszek. :(Martwią się o swoje dzieci, które pojechały na wycieczkę, mają nadzieję, że są one bezpieczne. Para nie mieszka sama, są z nimi inni ludzie. Podczas kolacji rozmowa schodzi na temat Sama, chłopka jednej z obecnych przy stole kobiet – Karen. Pomimo tego, że Jakob uważa, że opuścił ją pięć dni temu, Karen wierzy, że niebawem wróci. Wybuch awantury przerywa łomotanie do drzwi. Po głosie słycać, że to jakiś młody chłopak, może nawet jeszcze dziecko. Ludzie nie garną się do otworzenia drzwi. W końcu jednak je otwierają. Chwilę później wyglądającą przez okno Karen gryzie jeden z zakażonych. Szturm zainfekowanych na budynek przeżywa Donald (Robert Carlyle). Ucieka, zostawiając swoją żonę, Alice, jak i resztę. Uciekając przed zgrają zarażonych, napotyka Jacoba. Ten ostatni nie ma jednak szczęścia.

Wielka Brytania jest objęta kwarantanną. Pandemia zniszczyła życie, Brytania szybko się wyludniła. Jedyną pozytywną rzeczą jest to, że zainfekowani powoli umierają z głodu.

Jedenaście tygodni od początku epidemii, na teren Anglii wkraczają siły zbrojne NATO. Siedem tygodni później Wielka Brytania zostaje uznana za wolną od wirusa. Życie będzie można budować od początku, zaczyna się znojna odbudowa. Trzeba posprzątać miliony zwłok. Nie jest też bezpiecznie, zwierzęta mogą być nosicielami choroby.

Wszyscy przybywający do kraju, poddawani są obowiązkowym badaniom. Wśród nich jest Andy 12 lat, to najprawdopodobniej najmłodsza osoba w kraju. Zostanie on, jak i i inni, zakwaterowany w strefie bezpieczeństwa, której nie wolno opuszczać. Przyjeżdżając na stację, Andy (Mackintosh Muggleton) z siostrą, Tammy (Imogen Poots) przez okno dostrzegają ich tatę, Dona.

Szefowa służb medycznych major Scarlet (Rose Byrne) jest niezadowolona, że nie została poinformowana, że wśród powracających są dzieci, nie ma ustalonych procedur. Boi się powrotu wirusa. Jej wątpliwości i uwagi są bagatelizowane przez dowództwo. Jeżeli wirus powróci, armia ma go zniszczyć, mają procedurę o kryptonimie „Kod czerwony”

Dzieciaki planują wymknąć się do domu. Całe, dla nich szczęście, że dachy są pełne snajperów, jeden z nich zauważa uciekinierów i powiadamia bazę. Dzieciaki jednak bez problemów docierają do domu. Tam jednak ktoś jeszcze jest.

„**28 tygodni później**” to kontynuacja opowieści rozpoczętej w „[28 dni później](#)”, jednak oprócz wirusa i zarażonych, filmy nie mają więcej wspólnego.

Tym razem główne skrzypce grają dwa dzieciaki Andy i Tammy. Autorzy dają pretekst do kolejnej walki z wirusem, a raczej z zainfekowanymi osobnikami. Jak dla mnie jest on trochę za bardzo naciągany, ale skoro film się sprzedał i jest całkiem nieźle oceniany, to widzom musiał się podobać. Ja do plusów na pewno zaliczyłbym zakończenie, widać, że to nie kino amerykańskie.

Sam uważam „**28 tygodni później**” za film przeciętny, nie wybitny, nie słaby, ot taki średniak.

Tytuł polski: **28 tygodni później**
Tytuł oryginalny: **28 Weeks Later**
Reżyseria Juan Carlos Fresnadillo

Robert Carlyle jako Donald
Rose Byrne jako Scarlet
Imogen Poots jako Tammy
Mackintosh Muggleton jako Andy
Jeremy Renner jako Doyle

Artur Wyszyński